

— Седни, седни, — продума Павелъ.

Петкото Мъглата седна и ужъ искаше да се засмѣй на Павла, а лицето му като вдървено.

Павелъ се смути и за да скрие смущението си каза :

— Нещо си чамавъ, май.

— Кой знай какво става съ мене ? Нищо не ме боли, пъкъ линея.

— Че почина си ; стига си ходилъ на горе на доле.

— Почивамъ си ужъ, пъкъ, кой знай.

— Какво ти е ?

— Какъ да ти кажа : ужъ нищо. Дене съмъ добре. Легнали си — натисне ме такъвъ сънъ, че съмъ като умрелъ. Ако не ме събуди нѣкой, кой знай мога ли се пробуди самъ. А като стана — единъ два часа